

[Christmas Møller.]

skal endda foreligge enstemmig Indstilling fra Lensnævnet, for at en saadan Lettelse kan gives. Naar man gør alting op, maa jeg for mit Vedkommende altsaa sige, at jeg tror, at jeg har Ret; men den højtærede Justitsminister behøver jo ikke at svare mig.

Hans Rasmussen: Det ærede Medlem Hr. Holdgaard udtalte, at han beklagede, at Socialdemokratiet var tilbøjeligt til at stille sig udenfor og ikke være med i det praktiske Arbejde. Jeg kan ikke indrømme, at denne Bemærkning er berettiget. Jeg ved nok, at man fra den Side, som det ærede Medlem repræsenterer, i de senere Tider har været flittig til at føre Tale om Samling. Men jeg har ogsaa set Eksempler paa, at den Tale om Samling ikke altid er blevet efterfulgt af særlig stærke Bestræbelser for at komme med i det praktiske Arbejde. Det forekommer mig, at man endogsaa i den allerseneste Tid har savnet Medvirkning fra den Side, netop hvor der var Tale om praktisk Arbejde. Men jeg skal ikke gaa dybere ind herpaa. Jeg vil opfatte det ærede Medlem Hr. Holdgaards Bemærkning som et lille Forsøg paa at komme til at tale om noget andet end den Tilslutning, som de Radikale har givet det foreliggende Lovforslag.

Det ærede Medlem antydede, at han kunde have ønsket en anden og bedre Motivering for Tilslutningen til Lovforslaget end den, som Venstre gav. Jeg tror, det ærede Medlem maa være tilfreds med den givne Motivering; thi det er jo de Konservative, der har taget Initiativet, og det ærede Medlem maa ikke vente, at Venstre hvert Øjeblik skal være i Stand til at præstere noget saa hjertevarmt som det, vi hørte under en tidligere Sags Behandling her i Dag, eller at Venstre altid vil være i Stand til at præstere det i den Form, hvori det tager sig allersmukkest ud i de Radikales Øjne.

Den højtærede Justitsminister mente, at jeg havde gjort mig skyldig i en Række Misforstaaelser, og Ministeren forsøgte at vise en af disse. Jeg vil gerne hertil bemærke, at der ganske vist i sin Tid, da vi gennemførte Loven om Lensafløsning, ikke forelaa nogen skriftlig Tilslutning fra Lensbesidderne eller fra Majoratsbesiddernes Fagforening eller saadant noget. Det er rigtig nok. Men alle vi, der fulgte Begivenhederne den Gang — jeg selv havde desværre ikke Lejlighed til at gøre det paa allernærmeste Hold —, ved, at der ved en

Sammenkomst af Majoratsbesiddere var udtalt Godkendelse af den Plan, der da var Tale om at lovfæste. Og vi erindrer jo ogsaa alle noget om en indflydelsesrig Mands Rejse til Frijsenborg kort forud for Vedtagelsen af den Lov, der dannede Afslutningen paa det i saa Henseende iværksatte Arbejde.

Men alt dette er af mindre væsentlig Betydning. Hvad der betyder mere, er dette, at man nu her laver om paa en Lov, der — synes det mig — var mild nok i i Forvejen overfor de paagældende, det vil sige overfor Majoratsbesidderne, og at man nu vil give Dispensation til Fordel for dem, der er tilbage i Henseende til Afløsningen. Dette anser jeg for uheldigt. Skulde man gaa til en Lovgivning om Udlægning i Anledning af stedfundne Forskydninger i Værdierne, saa kunde man, forekommer det mig, finde et Sted, hvor det var rimeligere at sætte ind end netop paa det Omraade, der her er Tale om, og saa kunde man finde en anden og bedre Form end den, man her vil anvende. Jeg har tidligere sagt, at jeg finder en Fremgangsmaade som den her foreslaaede uheldig.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller antydede, at han følte sig sikker paa, at den højtærede Justitsminister var Modstander af Dispensationsbestemmelser i Lovgivningen. Jeg tror nu ikke, det ærede Medlem skal føle sig alt for sikker i saa Henseende. Thi det ærede Medlem vil erindre fra Behandlingen af en foregaaende Sag her i Dag, at man dér godkendte en Bestemmelse om, at det skulde overlades til Handelsministeren — det var Handelsministeren, ikke Justitsministeren, der dér var Tale om — at tage Bestemmelse om, hvorvidt en Mand, der har begaaet en Lovovertrædelse, skal have Adgang til at genindtræde i sin gamle Stilling. Der er altsaa indenfor Venstre noget divergerende Meninger om, hvorvidt det er heldigt at have en Lovgivning af denne Art. Jeg ved ikke, om man kan vente, at dette Spørgsmaal i Fremtiden vil klare sig for Venstre, men i Øjeblikket er der nogen Uklarhed i dette Forhold; og det er rimeligvis dette, der medfører, at man nu gaar med til at gennemføre Lovbestemmelser, om hvilke det under Forhandlingerne i Landstinget er sagt baade af den højtærede Justitsminister og af Venstres Ordfører, at den i Lovforslaget valgte Form i og for sig ikke var tiltalende, men at det var den eneste Form, man kunde finde, naar man vilde imødekomme stærke Ønsker fra Majoratsbesidderne.